



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **O. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadiónu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2016, sp. zn. ODSH 16099/2016/PeTr SO3, čj. KUJCK 47382/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 11. 2018, čj. 55 A 4/2016-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Tábor rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015 uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že jako řidič osobního motorového vozidla v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 22. 5. 2015 v 17:57 hodin na dálnici D3 na 84. km v okrese Tábor ve směru jízdy z Prahy do Českých Budějovic překročil

nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec na dálnici – stanovenou na 130 km/h – o 35 km/h; při odečtení možné 3% tolerance silničního rychloměru PolCam PC 2006 byla žalobci naměřena rychlost 165 km/h. Za tento přestupek uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 4 000 Kč. Odvolání proti rozhodnutí městského úřadu žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce neuspěl ani se žalobou před krajským soudem; jeho žalobu krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Rozsudek kritizuje především za to, že nesprávně posoudil význam nevypořádání odvolacích námitek žalovaným. Závěry krajského soudu jsou prý v rozporu s judikaturou NSS. Dále pak zpochybňuje též některé vady měření rychlosti.

[3] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS se nejprve zabýval námitkou zpochybňující závěr krajského soudu ohledně ne/vypořádání odvolací argumentace žalovaným.

[6] NSS ze správního spisu v souladu se závěry krajského soudu zjistil, že městský úřad finálně ve věci rozhodl dne 8. 12. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, doručené e-mailem bez platného elektronického podpisu dne 28. 12. 2015 a 4. 1. 2016 s platným elektronickým podpisem. Odvolání ani přes výzvu správního orgánu neodůvodnil. Žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 8. 4. 2016 zamítl; toto rozhodnutí bylo zmocněnci stěžovatele Ing. M. J. dodáno dne 12. 4. 2016 v 7:04:20 hod. [tímto dnem bylo rozhodnutí i vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu] a doručeno fikcí dne 22. 4. 2016 (uplynutím deseti dnů ode dne dodání datové zprávy do datové schránky příjemce). Dne 11. 4. 2016 v 18:30:59 hod. zaslal zmocněnec stěžovatele e-mailem doplnění důvodů odvolání. Toto podání bylo pracovníkům žalovaného fakticky předáno až následující pracovní den, 12. 4. 2016, a to několik hodin po vydání rozhodnutí žalovaného.

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě i ke kasační stížnosti trvá na tom, že doplnění důvodů odvolání vypořádat nemohl, neboť mu doplnění odvolání fakticky došlo až poté, co vydal rozhodnutí. Odvolání stěžovatel i přes poučení doplnil až po uplynutí více než tří měsíců poté, co včas podal samotné odvolání. Takovýto postup je prý nutno hodnotit jen jako další zneužití práva, které zmocněnec stěžovatele pravidelně ve správním řízení zkouší. Krajský soud k tomu uvedl, že žalovaný se v rozhodnutí fakticky s důvody doplnění odvolání vypořádal. Není třeba trvat dogmaticky na tom, aby se žalovaný vypořádal s každou dílčí námitkou obsaženou v odvolání.

[8] NSS souhlasí s krajským soudem, podle něhož všechny klíčové a sporné body nynější věci žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil. Lze snad jen dodat, že žalovanému nelze vůbec zazlívat, že se nijak nevyslovil k doplnění odvolání. Je jen chybou zmocněnce stěžovatele, že odvolání doplnil tak pozdě, po více než čtvrt roce poté, co tak měl učinit. Zmocněnec stěžovatele Ing. J. přitom v přestupkových věcech spojených s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou vystupuje opakovaně (srov. k této tzv. pojišťovně

Pokračování

rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). Tudíž i velmi dobře ví, že odvolání by měl včas odůvodnit. V každém případě riziko toho, že doplnění podané doslova „*na poslední chvíli*“ nedoručí v rámci úřadu včas příslušným úředním osobám, musí nést plně stěžovatel. Je to stěžovatel, který si zvolil zmocněnce volícího podobné obstrukční taktiky. Je to stěžovatel, kdo nese důsledky takového jednání zmocněnce.

[9] Není ani pravda, že by tento právní názor byl v rozporu s judikaturou. Samozřejmě platí, že podání obecného zmocněnce obviněného je vyjádřením ve věci. Obviněný z přestupku má dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, právo se vyjádřit ke všem skutečnostem a podávat návrhy. Účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat (viz rozsudek ze dne 7. 11. 2017, čj. 8 As 162/2017-34, bod 14, s odkazem na starší judikaturu).

[10] Pro nyní řešenou věc je však podstatné, že načasování doplnění odvolání v této věci jde k tíži stěžovatele. Judikáty, které stěžovatel cituje, se týkaly skutkově zcela nesrovnatelných věcí. Ve věci 8 As 162/2017 správní orgán I. stupně způsobil, že se vyjádření nedostalo k odvolacímu orgánu včas; v dané věci přitom uplynul mezi podáním vyjádření a rozhodnutím ve věci jeden měsíc, „*kdy mělo a mohlo být postoupeno odvolacímu orgánu*“ (bod 16 rozsudku 8 As 162/2017). To nelze srovnávat s nynější věcí, kdy mezi doplněním odvolání a vydáním rozhodnutí uplynulo jen několik málo hodin.

[11] Rovněž v druhé věci, o kterou se stěžovatel opírá, byla skutková situace odlišná. V rozsudku ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 264/2017-49, bylo odvolání doplněno přímo žalovanému dne 26. 4. 2016 v 10:04:22 hodin, rozhodnutí bylo vydáno následující den. Zde ještě bylo možno spravedlivě požadovat, aby se žalovaný doplněním podání zabýval (ledaže by se ukázalo, že osoby spojené s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou tuto taktiku začaly používat jako novou obstrukční taktiku - srov. k tomu obecně již cit. rozsudek rozšířeného senátu 4 As 113/2018). Je ale rozdíl, zda mezi doplněním odvolání a vydáním rozhodnutí uplyne jeden celý den, jako ve věci 7 As 264/2017, nebo naopak několik nočních hodin, jako tomu bylo v nynější věci.

[12] NSS proto uzavírá, že v nyní řešené věci nebylo možno po žalovaném spravedlivě požadovat, aby k doplnění odvolání přihlédl.

[13] V další námitce stěžovatel polemizuje se správností měření rychlosti. V dané věci totiž chybělo 0,3 sekundy úvodního záznamu. K tomu lze stěžovatele odkázat na závěry rozsudku ze dne 27. 9. 2017, čj. 1 As 252/2016-48, body 31-35, o které se ostatně opírá též krajský soud (viz bod 25 odůvodnění napadeného rozsudku). Jak NSS v rozsudku 1 As 252/2016, bod 33, uvedl, v případech, kdy správní orgán obdrží záznam s chybějícím počátkem měření, může „*bud' to (i) požádat Polici ČR o záznam celý, anebo (ii) vycházet z tohoto kratšího záznamu za předpokladu, že bez dalšího nepřihlédne ke konečné naměřené*

hodnotě, ale využije v průběhu měření zobrazené hodnoty, z nichž zjistí skutečně naměřenou rychlost“. Žalovaný postupoval posléze uvedeným způsobem, krajský soud vše detailně vysvětluje v bodech 26-29. Stěžovatel s tím sice polemizuje, ale jen tak, že zpochybňuje správnost závěrů rozsudku 1 As 252/2016 (NSS prý měření nerozumí, proto jsou jeho závěry nesprávné). NSS však nevidí důvody, proč by od již jednou vysloveného názoru odstupoval, nota bene v situaci, kdy proti tomuto závěru stěžovatel nesnáší žádné přesvědčivé argumenty.

[14] Lze jen dodat, že NSS v rozsudku 1 As 252/2016 vysvětlil též důvody, pro které v této věci nelze aplikovat závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem vyslovené v rozsudku ze dne 29. 12. 2015, čj. 75 A 19/2014-33 (viz bod 31 rozsudku 1 As 252/2016).

[15] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu